

V pátek se dořítla dom nějak podezřeale brzo, což mě zaskočilo, páč jsem ještě neměl dospáno - ono taky, byl jsem dost utahanej ještě z tý šílený dovolený, kdy mě honila jak nadmutou kozu. Nu ale budiž, protřel jsem oči a šlo se ven. Tam na mě čekaly nějaký nový přírůstky.

Józefpšík Filip teda není novej, ale ty zbejvající kluci jo. Toho půlročního ruslíka jsem tu ještě nepotkal a ten černoprdelka frbulí je tady naprosto novej. Ovšem - je gutovej a je s ním hrozná sranda. Takže jsem měl na starosti školičku. Hezky sem se staral a byl vopatrnej, abych kluky nepřišlápнул nebo tak nějak.

Pak jsme mazali dom, dozabalit a ledva dorazil pánik jelo se. A teda - jelo se dlouho, dlouho. Aspoň jsem se prochrupnul. Jen jsem měl pak už docela hlad, protože - chápejte, sedmá dávno minula a já furt nic. No ale když jsme konečně dorazili, tak jsem si to vynahradil, páč - lidi tam teda bylo psůch. Musel jsem se nejdřív kapek rozkoukat a taky se museli hodit věci do budky, kde jsme se ubytovali.

Tam na mě čekala Petra, o který pánčička už předtím kolikrát mluvila a taky její maminka. Musím říct, že Petra je první ženská, krom pánčičky, která ví, jak se pořádně hraje s čoklem. Však sem jí taky na oplátku ukázal, jak se zabíjí na povel taková plyšová krysa. Mohlo by se jí to někdy hodit. Pak pánčička s Petrou odešla a když se vrátila, šli jsme všichni dolů k ohni. No juj, tam bylo psů. Don Pedro - toho už znám z Mikulášský, ale dost jako chlapec vyrostl!!

Tu holku strakatou jsem ještě neznal. Původně jsem myslel, jestli to není Bona, kterou znám, ale ne. Arinka to byla a byla - no, stála rozhodně za víc než jeden hřích. Taky se evidentně nelíbila jenom mně. Za klukama boxeríma jsem nešel, páč jak to má ten spláclej šňupák, tak

v tom neumím číst a radši se bojím. Však sem to taky Rockymu hned říkal, ať jde pryč, že ho u sebe nechci, že se družít nebudu. Stejně tak jako Utěrkovi, kterej za mnou chodil a dělal si ze mě čurinu. To sem se šel radši vždycky schovat k pánčičce do domečku, jak ona říká tomu, když se jí navembluju mezi kolena, a nebo k pánikovi, který seděl o kousek dál. Ale jinak fakt dobrý, s Arinkou se krásně blblo. Pak sem šel do budky na večeři a na kutě, abych byl ráno svěží.

A dobře sem udělal. Na rozdíl od pánčičky teda, ta ponocovala, takže ráno byla mrtvolka. Ale je statečná, šla se mnou hned ven. I pyžamo si nechala. Courli jsme se areálem a potkali jsme další krásku. Říkali jí Příšera, ale rozhodně to žádná příšera nebyla. Mně se moc zamlouvala. Tak jsem si řek, že dáme řeč. Její páníček sice tvrdil, že asi těžko, no ale to nevěděl, s kým má tu čest. Kapek jsem se do toho položil a za chvíli byla moje.

Rozpohyboval jsem jí, ani nevěděla jak. Pak přišla další fešanda, Viky se jmenovala. Tak jsem měl hnedle o zábavu postaráno. Dvě baby před snídaní, to je přesně moje. Cestou do budky jsme potkaly další babu - Klérka jí říkali a to už mi bylo jasné, že tady se mi rozhodně bude líbit, pak ještě Anička, tu taky znám, chtěla mi kdysi ukázat, jak se honí třeba. Jo, bude se mi tady líbit, to bylo tutový.

Po snídaňce šup na procházku, hezky přes parčík s říčkou, kde jsem se mohl ráchat, kousek jsme šli s Toyou, kousek s Viky a její smečkou a na zpáteční cestě potkali Španělku Borůvku. Mi je jedno odkud, která baba je, hlavně, že je to baba. Pánčička mě ale odvelela, že je Borůvka malá, ať neotravuju. O kus dál jsme se potkali s labroškou Bárrou. Taky kus pěkný ženský, taky. Měla s sebou ještě klučičí doprovod, v podobě pinčí suity, ale tak jsme to pořešili a bylo.

Dorazili jsme zpátky k budkám a tam to přišlo! Udeřil hrom, nebe osvítil blesk a všechny divy světa se ztratily. Protože tam stála ONA!! Čarodějka! Krásná, černá, elegantní a NEDOBYTNÁ!! Byla okouzující. Nejdřív sem si myslel, že sem si jí vymyslel, ale ne. Byla opravdu tam, jmenovala se Yummi a bylo jen na mě, jestli jí dokážu, že já sem ten pravej. A co myslíte?? No jasně. Vyhrává ten, co vsadil na mě. Dokázal jsem to!! Bojovala teda se ctí, ale nakonec neodolala a podlehla.

Následovala balkonová scéna, kdy Yummi byla hotovou Jůlíí a nastala romantika! Běhali

jsme spolu trávou, okusovala mi hlavu, já se dvořil, až mi šla pára z uší a ona byla nádherně koketní. A pak přišel ten vobejda. Normálně si Tondy teda nevšímám, páč vim, že od něj mi nic nehrozí. Zahudlám na oko na pozdrav, ale při společný prochajdě klídek. Ale do baby mi teda dělat nebude. Na to může rovnou zapomenout.

Postavil jsem se mezi svou vyvolenou a Tondou a bez okolků mu řek, ať se sbalí a de si hledat svojí babu. Tadle už je vobsazená. Čarodějka má krásná stála při mně, srdce mi zaplesalo. A pak ešče víc, když Tonda vyšuměl. Ono abych pravdu řekl, kdyby došlo na lámání chleba, měl bych dost nahnáno, víte? No ale to nemůžu před ženskou dát najevo, to snad pochopí každěj. Jenže Tonda je frajer, nehnal mě do konfliktu, zato ale ho podezřívám, že si ze mě dělal čurinu. Vůbec mu o mou lásku nešlo, ale když si všimnul, že k ní nemůžu, už tam byl a natrásal se. Na mě šly pochopitelně mrákoty a pracoval sem k infarktu.

Ale mělo bejt ještě hůř, takže ještě, že mě pánčička dala na chvíli odpočinout do budky k pánikovi, kterej odpadnul. Přišla zkouška ohněm totiž. Pánčička si mě vyzvedla a šli jsme do domku nějakýho a sakra, průser! Bylo tam hafo moc psů. Psů kluků jako. Holky neřeším. Teda řeším, ale pochopitelně jinak. A to sem nevěděl, že ještě přituhne. Prozatím jsme ale jen tak seděli a čekali. Pak jsme šli k Murphymu a jeho panička se mi podívala do knížky na injekce. A že si půjdem stoupnout do jiný fronty. Já fronty nerad, ale co už nadělám.

Tak jsme stáli a nejednou kurnik! Přicválal ke mně, Rocky a to mě kapek rozhodilo. Pánčička si všimla a srovnala to. Pak mi do zadnice zanaďával Pižďuch a i to jsem ustál. Co jsem ale už nevydržel, když proti mně napochodovalo dalších pár psů. To sem zpanikařil a volal, že chci ven, že tam nechci bejt. Zblbnul jsem i chudáka dalmatina Ronyho. Začal taky něco volat, pak volal i můj soukmenovec Ali, kterej zrovinka přišel. No pánčička se nebála a tak mi vysvětlila, ať neblbnu, že není důvod k panice. Uvěřil jsem jí, to jo, ale ven sem vyšel celej

vopocenej. Pánčička mě pochválila, jak jsem šikovnej, že sem na ní dal a pak jsme spolu chvilku řádili, až jsem se uklidnil.

Já vim, takhle to vypadá, že ono o nic nejde, ale až vás bude jednou držet někdo pod krkem s tím, že vás hodlá zamordovat, tak vám to takhle jako sranda nepřijde ani náhodou. Takže jsem byl rád, že mě pánčička na chvilku zas uložila do budky k páníčkoví. Když si pak pro mě zas přišla, čekalo nás nějaký klání. Co je klání nevím, ale vim, že sem koukal, jak ostatní honí trápec. To sem se učil nedávno na chalupě a docela mě to bavilo.

Abych měl lepší výhled, šli jsme s pánčičkou blíž a ona mě pořád hecovala, ať hlídám ten trápeeec, ať na něj dávám pozooooor. Tak sem dával. A viděl, jak krásně třeba běžela Borůvka - byla do trápace naprosto hyn. Takový pídě malý a jak ho brala! Rony ještě nevěděl wocogo, ale ono to přijde, šak je to dalmatin, ne gaučák nějakej. Arinka taky dost dobrý, Shelmi běžela ve dvojici s paničkou a moc hezky holky běžely. Pak už sem šel na řadu já.

Pánčička je střevo a málem rozbila běhací náradí, který už takhle chudáka pana obsluhovatele zlobilo až moc. Pak mě odstrojila a šeptala mi, ať dávám pozor, pozoor. Pak přišlo naše tři-dva-jedna-běěěěěěž a tak sem běžel. Víte lidi, že vono to vůbec není marný? Docela zábava. Tak abych udělal pánčičce radost, zůstal jsem na dráze a za trápcem běžel. Že sem ho nezabil? Sem nemoch, protože sem musel počůrat ten vzkaz od Shelmičky na třetím drnu od startu.

Pánčička byla celá radostná a chválila mě, jako kdybych, já nevím co. Ona má na ten trápec nějakou vazbu asi nebo co. Když pánčička zklidnila plíce, šli jsme se podívat, jak si vede soukmenovec Ali, který zrovna předváděl o čem je pes zapřažený do kolobky. Udělal jsem na něj zpoza stromu "Kuksemtadysmrađochu" a dost mu to zkazil. Panička se načtvala, hodně. A tak asi jako za trest sem musel jít dělat tyjátr. Vylezli jsme na pódium takový a já sem si řekl, že abych si to u pánčičky vyžehlil, udělám jí radost. A co řekla, to jsem udělal.

Pár těch kravinek, co doma děláme. Jenže - pánčička je fakt střevo, takže obecenstvo přišlo vo můj majstrštyk s Krysou Vasilisou. Hlavně, že šedesátkrát kontrolovala, zdaliž mám Vasilisu sbalenou. Měl jsem, ale to, že krásnou smrt Krysy Vasilisy viděla jen Petra od Alouška, to je pánčičky práce, víme? Já byl připraven. Reklamace prosím směřujte na ní.

Pak přišel čas mýho druhýho startu a já si řekl, že bych - když už je tam tolik lidí pohromadě - mohl udělat osvětu nějakou a všem vokázat, jak asi přibližně pracuje ohař. To není o tom, že slepě vyrazím a jedu, dokud kořist nechytím. I když to umíme taky. Ale naše specialitka je zvíře najít, pánikovi ukázat a pak pracovat dál. Takže když třeba vyběhl, tak jsem sice vyběhl taky, ale!

Vzápětí jsem vystavil a posléze předpisově postupoval. Vystavil a postupoval. Tak jak správný ohař má. Jestli to ocenilo publikum nevim, ale pánčička tentokrát z mýho vystavování a postupování radostná nebyla. Furt mi to kazila a chtěla, abych běžel a běžel a chytil ten třeba. Náká osvěta pro publikum jí byla - jak bych to slušně řekl? No bylo jí to jedno. Mám jí rád, tak jsem jí tu radost udělal. Běžel sem a dokonce jsem milej třeba zabil.

Zas měla naprosto nepochopitelnou radost a vychvalovala mě a šeptala mi, jak sem šikovnej. To poslouchám moc rád. Hlavně takhle do ucha. Pak došlo na cenění. Já se teda necenil, tak nevim, jak to mysleli, ale nahoru chodili ostatní hafani a pánici. Pánici se smáli, fšící tleskali a my psi si mysleli svoje. Pak taky zavolali mě. Dostal sem zase medajlu, ale hlavně igelitku a v ní smraďochy nějaký. A uzlík. Uzlík dobrej - uzlíky mám rád, daj se krásně třepit.

Pak pánčička otevřela smraďochy, páč se o ně chtěla podělit s Toyou, která umí krásně uspávat zajíčky. Na povel. To neumim, ale mohlo by se to hodit. V poli určitě. Pánčičce se to taky moc líbilo a chtěla, když Toya nebyla vyceněná, aby taky měla radost. Pak ale Toyu vycenili a ona dostala svoje smraďochy. Mno, když už to bylo otevřený, tak jsme s Ankou superkúrsingovou šílenkyní (to byste měli vidět, jak vona běhá a hlavně jak to prožívá, dává do obojího maximum) sdělili pánčičce (Anka krásně umí koukat a vysvětlovat), že by mohla bejt vod tý lásky a obsloužit nás. Pochopila, obsloužila a pak vypadala, že padne. Ne ani tak pod tíhou argumentů, ale pod tíhou smradu. Je otázka, co je pro koho smrad, že ano.

Pak byla ještě chvilka běháního společnýho, kdy jsem musel hlídat svou milovanou Jůlii a pak už pánčička zavelela večerku. Zblajznul sem večeri a upadnul do pelechu. Bylo toho přeci jen hodně, co jsem musel ten den stihnout. Celou noc se mi zdálo vo Jůlince a ráno jsem se těšil, jak se zase uvidíme. Seděla na terase, byla krásná a já měl oči jen pro ni. Ale nechtěli mě za ní, bůhvíproč pustit.

Prej snídaně. No a co? Já jim na snídani kašlal, chtěl jsem za ní. Tak sem si aspoň došel pro kus pelíšku, abych měl pohodlný sezení. Dones sem si ho sám až z budky na terasu. Chtěli mě fotit, ale měli smůlu. Urazil jsem se na celej svět. Nemůžu za ní? Za svou láskou? Tak mi dejte svátek. Sednul jsem si zády ke všem a nenechal se přemluvit. Pitrýsek od Čípsů může dosvědčit, že ani párem volů. Teda párem volů. Přemlouvala mě pánčička ☐ :-D.

Pak bylo ještě společný běhání a společný focení. To už jsem vyměknul, když mě k Jůlii zas pustili a nechal jsem se vyfotit na společnou fotku. I s chlapama jinejma. Tak sem já byl dobrej. Chvalte mě a vyvěšujte fábory. Pak už bylo balení a skorem odjezd. Jen jsme si šli s pánčičkou ještě zkusit vypůjčenou kolobku od Petry a Alouška. Není to úplně marný. Hlavně, když se jede směrem zpátky. To jedu jako šůs. Pánčička nadšená, to sem zvědav, co to bude znamenat pro mě. Pak si Ali půjčil na oplátku můj postroj a ukázal nám, jak to švihá s kolobkou profík. Mastil o poznání rychleji než já.

U auta jsme se ještě zdrželi, pánčička si povídala se Zuzkou, Petrou, její maminkou, loučila se s těma co odjížděli, a já si běhal za tenisákem. Přišla Gina, puntíkatá, esli jí ho nepučim. No uhodla. Nepučim. Tenisák, aportky a baby já nepučuju. Ze zásady. Pak přišel ještě Vítek a podělil nás čokoládou. MNĚ TEDA NE!!:-), ale ostatní jo. Pánčička říkala, že to bylo moc dobrý.

No a pak už se jelo. Netůchal jsem co má ještě pánčička v rukávu!! Furt prej, když už tudy jedeme... Cestou jsme se zastavili u krásnýho a čistýho jezera, tak byla koupačka a dolování balvanů. Pánčička zas něco viděla a tak musela dolovat. Jako by těch šutrů už doma nebylo dost. Vona je snad Kamenožrout. Teda tka. Kamenožroutka. Furt sbírá kamení nějaký. Pak byla ještě obědová zastávka, kde mi pan vrchní nadšeně přinesl flákotku. To sem si dost pošmák. No a za chvíli už jsme zastavovali.

Pánčička zas: "Počkej hošíčku, to budeš koukat!". No to sem koukal. Když se otevřeli dveře

tak. No vyběhla máma moje! Bože lidi, ta je maličká!! Já jí přerostl!! Ale furt stejně vostrá, jako když jsme byli malí smradi, nebo jako, když jsem tam byl před dvěma rokama. Ale - krásná! Je krásná. A to tak, až sem zapomněl, že je to moje máma. Jenže vona asi ne. Nic nepomohlo, že sem jí přivez úplatek v podobě ucha. To si sice sešrotovala - ani jsem si nedovolil pokoušet osud, jestli mi dá ochutnat.

Vim přece s kým mám tu čest! Ale že by to mělo vliv - natož na funkci - to jako teda nemělo. Nesměl sem jít blíž jak na deset čísel. Hlavně, že když sem byl malej, to bylo samý tuťu a ňuňu. A tetkon? Játra by mi vypreparovala za živa, máma jedna. No ale v rodným pelíšku bylo moc fajn. Je tam moc útulno a příjemno. Jsem tam vždycky moc rád. Tak doufám, že se tam zas někdy podíváme. Bude vzrůšo.

Domů jsme dojeli v pořádku a já honem během vybalování věcí z auta musel přerazítkovat všechny ty vzkazy. Pak sem upad do pelechu a usilovně spal. Za půl hodky jsem byl svěží a fit, zatímco pánik zcela vytuhnul. To jako dost dobře nechápu. Kdo plnil úkoly? Já. Kdo běhal jak šílenej? Zas já. Von jen točil volantem. A z toho je unavenej? Nikdo už se do zábavy nehrnul, ani pánčička, kterou jsem vyzýval k bojům svým novým uzlem a předváděl, jak krásně ho umím zabít. Tak jsem to vzdal a šel se svalit do bydlíku, když s nima nic nebylo.

Ale víte co? Byl to moc báječnej víkend.

Jak to vidí Ona?

Vidí to jako naprosto úžasný víkend, který se neuvěřitelně povedl a já měla možnost po dlouhé době vidět a poznat spoustu Zvířetníků.

V pátek jsem se urvala z práce dřív, abych mohla dopřipravít potřebné a až dorazí David, abychom mohli rovnou vyrazit. A taky abych před cestou stihla s Ešátorem ještě dojít ven. Původně jsem chtěla jít na standard procházku, ale potkali jsme za domem na plácku partu tří psích kluků, takže jsme se od domu vůbec neodpíchli.

Ešus byl stejně jako já neuvěřitelně nadšený z nového sídlištního přírůstku, tříměsíčního černého francouzského buldočka (Louk musela mít hroznou škytavku) a půlroční jack russlík mu taky kápnul do noty, s jezevčíkem Filipem se znají, takže mohlo začít tornádo křížené se smrští. Měla jsem strach, aby ve své dovádivosti Ešus mrnítům neublížil, ale překvapil hošíček. Velice. Byl něžný jak víla Amálka a dával si dobrý pozor. Domů šel pak vysmátý a spokojený, jak je dobrá úča z mateřský školky, páč se na ni pasoval a na prdítko dohlížel, aby bylo všechno v pořádku. Když odběhli, dovedl je zpátky.

Jakmile dorazil David, vsedli jsme na kůň a hurá směr Jeseníky. Dorazili jsme jako poslední, ale to ničemu nevadilo, byli jsme krásně uvítáni, opatřeni jmenovkou a Ešus se konečně dočkal své svobody. Nejdřív se musel rozkoukat, což netrvalo dlouho - ono u něj ostatně nic netrvá dlouho, že. Když jsme se částečně přivítali a šli vybalit, užíval si před chatkou společnost Petry do Alouška a její maminky. Zrzavohubec byl nadšen, že našel někoho, kdo ví. Takže si spolu s Petrou dali tanečky o Krysu Vasilisu a Ešus jí pak ukazoval, jak se taková Krysa Vasilisa zabíjí na povel. Já se šla naopak přivítat s Alouškem, který svědomitě hnípal ve svém domečku. Zjistila jsem, že - jak jinak, je to maďar potrhlý, zrzavohubý, no prostě je to maďar.

Pak jsme se šli družít k ohýnku a zahnat žízeň po cestě. Jsem slepota slepá, takže identifikace lidí ve tmě pro mě byla naprosto nemožná, tudíž jsem byla nemožná i já. Se psy to bylo krapítek lepší. Ešus objevil Arinku, která už učarovala nejednomu pesanovi a Ešus zase učaroval Terryemu od Páji, protože se milého Utěrky bál a tomu se to hodně líbilo. Takže začasto vytvářeli vláček jakýsi. Pája vždycky Terryho zcítýrovala, leč toho to po čase přemohlo a jel v tom zas. Frogášek moudrý psí muž na to shlížel s obřím klidem a nadhledem. Pak Ešus objevil Chipsy, neboli tři úžasné kníračky od Pitryška a nevěděl ke které strčit šňupák dřív. Pak si šel dát večeři a svalit se s páníčkem, zatímco já ještě

povídala s Peťou, Louk a Pájou. A to jako že hodně dlouho. Takže ranní vstávání nic moc.

Na pyžamo jsem natáhla tepláky a mikinu a tradá s Ešusem ven. Dole jsme potkali Jiného Honzu s Sherry a Ešus zajásal. Miluje fenky typu nedobytná pokladna. Dá si jako stranický úkol, že s touhle ženskou musí pohnout.

Je málo nesplněných stranických úkolů v jeho životě. I tento splnil dřív, než skončila pětiletka a milá Příšera s ním nadšeně baletila prostorem. Tohle je ráno podle Zrzavohubcova gusta. A co když se pak ještě ukázala Viky od Psa Jíry! To mohl oscilovat mezi dvěma babama a to bylo teprve žůžo. Při návratu jsme potkali Klérku s paničkou a Anku s Vave, takže další nadšení v Zrzavohubcově životě. Mám dojem, že v ten moment došel k názoru, že co krok to baba nějaká. Tak byl pak zaražený, když se potkal s Rockym, který je kus pořádného psího chlapa.

Po snídani se šlo na prochajdu do Losin a při návratu jsme potkali přijíždějící Pudlikatou smečku. V areálu na Náčelníka Zrzavou hubu ovšem čekalo překvapení. Zjevila se mu kráska ze všech nejkrásnější, černá kníračí čarodějka Yummi. Byl z ní naprosto unešený, a když se mu podařilo přesvědčit ji, že on je ten pravý a vyvolený a byla svolná k hrátkám, byl na vrcholu blaha. Během jejich společného řádění, se vždycky s nadšením přiřítíl a v očích se mu dalo číst: "Vidíš ji, pánčičko?? Je krásná vid'. MILUJU JÍ!!" a zas odfordil, aby se náhodou nerozplynula.

Jako nespravedlnost osudu bral, když se pak přišel na Yummi podívat Toníček Pudlíček. To si stoupnul mezi Yummi a Toníčka a vehementně Tonda přesvědčoval, že tohle ne, že ji našel první a ať si jde hledat svou vlastní babu. Musím se vždycky smát v duchu, protože vím, že je strašpytel a kdyby muselo dojít na lámání chleba, bude to pro něj ukrutný. Už takhle to musí

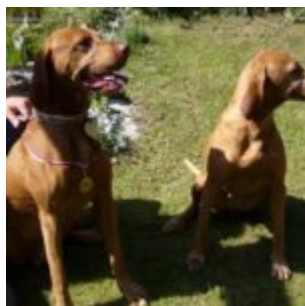
být nářez, když musí předstírat Statečný srdce, aby dáma věděla, že je dokonalý muž. Yummi na to v klidu a elegantně hleděla, Toník z toho měl čurinu. Oba hafani se znají, Tonda ví, že Ešus je máčovka a není moc co řešit. Když odešel, ozvala se hrozná rána, jak Zrzavohubci spadnul šutrák z osrdí. A dal se zas do práce, náš Romeo. Když poté předvedli s Yummi na terásce ještě balkónovou scénu, bylo mi naprosto jasné, že já už Yummi neřeknu jinak, než Jůlinka.

Čekala nás veterinární prohlídka a prezenčka. Moc psů a malý prostor. Bylo nabíledni, že to bude zajímavé. Hnedle zpočátku Ešus znejistěl a přál být si někde docela jinde. Uklidnila jsem ho a čekali jsme na prohlídku. Po ní jsme se přesunuli do fronty na prezenčku a to už pro Ešátora přituhlo. Přišel se na něj podívat Rocky a do zadnice mu dost důrazně hovořil Pižďuch. Aji tohle se nám podařilo pořešit a ujistit se o tom, že to zvládneme. Pak ovšem o ty hrůzo hrůz!!!! Šlo proti němu asi tak milijountrístasedmdestáapůlpsa. Ve skutečnosti druhým vchodem vstoupil peruánský dav a pak ještě soukmenovec Ali.

Ovšem v Ešusových očích už to bylo přepadení Orient Expresu a začal hlasitě protestovat, že: "Okamžitě mě pusťte ven, nebo vyklidte sál do posledního místa!" Zmatek dosáhl vrcholu, osamocená buňka těkala v panice prostorem mozkovny. Jsem pyšná na to, že se mi ji podařilo posléze uklidnit a vysvětlit jí i Ešusovi, že není důvod k panice. Že je šikovný hošíček, který nemusí zmatkařit. Seděl pak na zadnici a poslouchal přimáčkнутý na mě jako samolepka, co mu to špitám do ucha za lichotky. Pak v klidu prokličkoval mezi zadními řadami a šel ven. Tam se celý rozradostnil nad sebou samotným a hlavně nad tím, že to má za sebou a jal se blbnout, aby vypustil páru z duše a uší. Aby se nepřetáhl jako setrvačnick v autíčku, dala jsem ho chvíli odpočívat do chatky k páníčkoví

Odpoledne to vypuklo. Započalo klání coursingové a cvičební. Já jsem Ešusa nasáčkovala k dráze, abych ho nahecovala na střepec a doufala, že tentokrát to aspoň trochu půjde. Odběhla třída pupíků a přišli jsme na řadu. Krom toho, že jsem chudákovi Velkýmu Blážovi málem rozbila už tak stávkující zařízení, jsem se dočkala velmi příjemného překvapení. Naše tréninkové úsilí na chalupě se ukázalo jako dobrý tah a Ešus po Třiiiiii-dvááá-jednáááá-běěěž opravdu běžel!! Běžel za střepecem a nějaký drátek ho nezajímal! Nestačila jsem valit bulvy a kapek chytat plíce. Není to jistě ještě profi výkon, ale jsme, doufám, na dobré cestě. To, že pak místo, aby zabil střepec, šel podepsat drn, kde se vyčůrala Shelmička, už nebylo tak podstatné. Hlavní, že snad pochopil "wocogo" a máme na čem stavět.

V mezičase jsme si odskotačili “předvést”, co v nás dříme. Já teda doufala, že dřímat nebude, ale že se to probudí. Protože jsem nás sice přihlásila do soutěže “Každý něco umíme”, ale pak nějak vypustila, že bychom to taky měli odzkoušet, jestli nám to půjde i jinde než v soukromí. Takže jsem předpokládala spíš propadák, než že se zadaří. Náčelník Zrzavá huba opět překvapil a i přes miliony rušivých elementů a skutečnost, že se někde pohybuje v blízkosti jeho Juůůlinka nejmilovanější, se poslušně uklonil, scípнул i zešílel a taktéž podržel na nose kus buřta.

Znovu tedy slyšel do oušek, jak moc je můj šikovnej hošíček. A byla to bez přehánění pravda. Dokonce se posléze uvolil, už mimo soutěž, i k tomu, že všem objedná ruma a na požádání opravdu říkal to své: “RUM!” Koukali jsme, co všechno předvádí ostatní hafani a já sama za sebe byla naprosto unešená z Toyi pečovatelky. Z fleku by mohla jít dělat do zaječí mateřské školky, protože jak ona krásně dokáže na povel “Dej spinkat zajíčka!” dotyčného uložit, to žádný jiný pejsek neumí.

Sice jsem část pesanů v akci prošvihla, protože jsem potřebovala Ešusa u dráhy kapek navnadit, a některé kousky jsem viděla jen z dálky - jako třeba moc šikovného Bertíka od Josse, ale Toya mi to bezpečně a bohatě vynahradila. Litujte každý, kdo jste to neviděl. Když soutěž skončila, šli jsme číhnout zase, jak to běhá konkurenci, povídali si se Zuzkou, Petrou, Zanou, Blážou a pak se na nás přišel podívat i páníček. V přestávce mezi běhy se pokorzovalo a já následně zjistila, že náš první běh byl ohodnocen paní rozhodčí 89!!! bodů ze 100 možných! Na to, že se kdysi Ešus nechtěl k navijáku ani přiblížit to nejsou marné počty.

Nebyl by Ešus Ešusem, kdyby nevymyslel nějakou tu svou ptákovinku. Při druhém běhu se rozhodl, že všem ukáže, co to znamená, když je pes ohař. Takže si štrápci nadběhl do strany

a vystavil ho. Poté za ním ukázkově postoupil, vystavil, postoupil... myslivec by se radoval, coursingový nadšenec nechápal. Nakonec se mi podařilo Ešusovi vysvětlit, že střepec není ani zajíc, ani bažantík, a že by bylo dobrý, aby za ním přestal postupovat, ale co nejrychleji vypálil. Asi tak nějak jako já. Takže se posléze rozběhl a dokonce i střepec zabil.

Doběháno, pochváleno a zas jsme mohli koukat, jak běhá konkurence. A že tam byli profíci. A to nejen z řad opravdových coursingových profíků, ale i z řad Zvířetnických běžců. O tam jak moc profi je Andulka od Vave se mohl každý přesvědčit. Její vášeň pro střepeček je nezměrná. Tak třeba někdy s Vave zajedou do Kralup, jen tak. Pro Andulí radost si zaběhat. Murphy zase třeba ukázal Borůvce, že když bude pokračovat tak, jak začala, dotáhne to tak daleko jako on. Kluci boxeři, jako vždy, taky rozhodně nezklamali.

Při vyhlášení výsledků pak nepřekvapilo, když vyhráli opravdoví borci. Je radost se na takový běh koukat. Stejně jako když běží celá smečka a spolupracuje, což třeba ukázala Radanové smečka. Zároveň došlo k vyhlášení soutěže "Každý něco umíme". Vyhrál bezkonkurenčně Murphy - mimo jiné aportující buřtíka. My jsme kupodivu též došli ocenění a já byla smutná, že cenu nedostala Toya s Ygou, protože jejich uspávání zajíčků mě naprosto odrovnalo.

Tak jsem si říkala, že se Ešus s Toyenkou podělí o cenu a rozdělala sáček se smradochy. To jsem ovšem neměla dělat. Krom toho, že jsem dost zavravorala pod tíhou odéru, se ke mně hodlali nasáčkovat všichni psi v dosahu. Většina jich byla dál, než vodítko dovolilo, ale Ešus s Ankou to měli z první ruky. Jejich oči hovořily jasně: "Bídně zhyň, kdož se nepodělíš!". Tož to jsem se pochopitelně musela podělit, neb bych zde ještě nějaký ten pátek ráda pobyla :-).

U Ešusa to bylo jednoduché, ten svou odměnu rovnou vdechnul. U Aničky jsem chtěla dodržet pravidla o nekrmení, takže jsem smradochy předala nebohé Vave. Byla statečná, nedala najevo sebemenší zakolísání a předání smradochů ustála. Mezitím Toyenka došla svého vlastního a zaslouženého ocenění a byla též odměněna, takže zbytek smradochů zůstal s námi, což Ešus nadšeně kvitoval.

Pak došlo na ocenění vrchní organizátorky a organizátorského benjamínka. Jen díky všem, kteří se na zorganizování téhle akce podíleli, jsme my ostatní mohli zažít tenhle prima víkend, který se vyvedl se vším všudy. Včetně toho prasátka úžasného, vynikajícího,

následovaného pokecem s Peťou a její maminkou, Jiným Honzou a Dee na téma rozdíly v mluvě mezi lidem z Prahé a Ostravaky. Ještě teď, když to píšu, se tu směju.

Když už jsem u toho pokecu - plánovala jsem si, jak tentokrát bude všechno jinak, jak stihnu pohovořit s každým. Hm, nejsem dobrý plánovač, opět to nevyšlo. Nevím jak ostatní, ale já to prostě nedokážu. A pak mě to následně mrzí. Ale je to o tom, že krom toho, že mám za zády, před zády, vedle zad apod. Náčelníka Zrzavou hubu, tak buď já sama s někým hovořím, anebo ten, s kým chci pohovořit, už mluví s někým jiným a mně je hloupé se do hovoru vmísit. Takže mi utekla spousta lidí a mrzí mě to : -(. Pár lidem už jsem to napsala, ostatním to píšu tady a teď.

Ale prostě - byl to báječně strávený víkend a já jsem ráda, že se podařilo, abychom se po loňské mezeře mohli zase připojit. A ještě jednou díky všem, kteří mají na tomhle krásném víkendu svůj podíl.

V neděli jsme po snídani zapadli do společného focení kníračích dam, zkusili si, jak se jezdí v zápřahu na Alouškově kolobrndě (moc dobře se na ní jezdí, snad se někdy dokohátáme k tomu, že nejen na lyžích, ale i na kole, s kterým se znovu po dvaceti letech sžívám, budem makat s Ešusem v tandemu) no a pak už přišlo balení a loučení. Balení netrvalo dlouho, loučení ano, protože se nám nechtělo moc odjíždět, takže jsme povídali mezi chatkami a odjezd oddalovali. No nakonec to pochopitelně přijít muselo a my opět vsedli na kůň a vyrazili na cesty.

S mezizastávkou na koupačku v Borohrádku, oběd kousek před Pardubkama a hlavně!! Hlavně!! Návštěvou Ešusí mamičky Babetky. Babetka je pořád stejně milé stvoření a její syn z ní byl absolutně odvařený. Ona už tolik ne a nedivím se jí. Předpokládám, že mohla pojmout obavy, že se synek rozhodne k návratu do rodného pelíšku. Ešus totiž, krom toho, že byl k máteři své rodné dosti vlezlý, taky prosmejčil kde co a kontroloval, co se změnilo od doby poslední návštěvy.

Kdyby bylo na něm, choval by se jako spratek, bez kouska úcty k rodné máteři. Dokonce již pozapomněl (na rozdíl od minulé návštěvy před dvěma lety), že Babetka jest jeho rodičkou a dvořil se jí jako blbej. Babetka, na rozdíl od svého synka, má velmi dobrou paměť, takže její odpověď byla jednoznačná a čitelná: "Zmizni spratku, nebo z tebe vyrobím čínský nudle!"

Spratek sice nevěděl, co jsou čínský nudle, ale rozhodně tušil, že by se mu to nelíbilo a tak dal pokoj. Tak cirka na dvě vteřiny a to maximálně. Ešus je prostě úchylů král a jak vidí babu, bere to bez rozmyslu. Po milém občerstvení jsme vyrazili opět směr Praha.

Doma jsme z kufru vysypali ospalého Zrzavce, který měl snahu přerazítkovat, co kdo kde napsal, ale... nakonec byl rád, když domastil domů a svalil se do bydlíku a pět dní z něj nevylezl.

P.S.: jaká to “vzácná” shoda ☐ ☐ - Ona i On považují víkend za učiněnou bombu :-)

8.6.2009